

Naš uvaženi etnomuzikolog dr. sc. Nikola Buble u više je navrata u raznim publikacijama pisao (i) o radu i djelu ovog vrijednog trogirskog glazbenika iz 20. stoljeća. Posebice je to iscrpno napravio u svojoj knjizi s etnomuzikološkim temama *Glazba kao dio života*, obradivši tamo, s naglašenom akribijom sve aspekte Sentinellina glazbenog djelovanja. Odnosi se to, dakako, i na Sentinellin nevelik skladateljski opus (str. 304 i 305), gdje, uz sam popis djela, Buble navodi i vrijeme nastajanja svakoga od njih.

Želja mi je ovim prilogom upozoriti na to da bi se tom popisu možda mogao dodati i jedan skroman glazbeni uradak čije bi se autorstvo s velikom dozom vjerojatnosti također moglo pripisati Sentinelli, maestru koji je mnogim generacijama učenika trogirske osnovne škole bio nastavnik Glazbenog odgoja, a velikom broju glazbenih amatera poučavatelj i maestro-dirigent.

Naime, u kasno proljeće 1956. godine, književnik, publicist i kazališni kritičar Anatolij Kudrjavcev, tada nastavnik u trogirskoj osnovnoj školi, sa svojim učenicima postavlja na scenu igrokaz s pjevanjem *Čudnovate zgode i nezgode Šegrta Hlapića*. Sudjelujući tada, kao učenik sedmog razreda, u navedenoj predstavi, autor ovog priloga danas, nakon punih 67 godina, zahvaljujući još koliko-toliko »pristojnom« pamćenju, može prizvati u sjećanje, rekonstruirati i zapisati jedan dio (pet) napjeva (danas bi se zvale *glazbenim brojevima* ili *songovima*), što su ih učenici-glumci tada, na velikoj pozornici i pred prepunim gledalištem gradskog kina u Trogiru, otpjevali/odigrali svojim roditeljima, nastavnicima i sugrađanima, na zajedničku radost slušatelja/gledatelja i samih malih izvođača.

Pitanje koje se ovdje postavlja je: Tko je zapravo autor svih tih, tada na sceni otpjevanih pjesama? Prva pomisao autora ovog priloga bila je da bi se, s velikom dozom vjerojatnosti, moglo ustvrditi kako bi to mogao biti Andro Sentinella, trogirski glazbenik koji je u vrijeme postavljanja *Hlapića* na scenu, jednako kao i Kudrjavcev, bio nastavnik u trogirskoj osnovnoj školi. Misao logična, tim prije što je svega nekoliko godina prije toga (1951.) Sentinella napisao *Snjeguljicu, balet ili u 4 čina za glasovir ili orkestar*¹ (harmonika, klarinet I. i II., tromba,

---

1 *Balet su pod nazivom *Snježana i 7 patuljaka* postavili trogirski amateri članovi tadašnjeg

trombon i baterija), a dvije godine poslije (1953.) *Pepeljugu, balet u 3 čina s predigrom*, kako nam to svjedoči Nikola Buble u svojoj, već spomenutoj, vrijednoj knjizi s etnomuzikološkim temama.

Želimo li biti znanstveno korektni, iza iznesene slutnje/pretpostavke o Sentinellinu autorstvu, nužno moraju (u)slijediti pitanja:

1. Kako napjeve iz igrokaza Buble nije uvrstio na popis Sentinellinih skladbi donesen u knjizi *Glazba kao dio života*, sasvim je sigurno da na njih u arhivskim spisima obitelji Sentinella nije naišao, koje je spise »zahvaljujući dobroti Sentinellove kćeri jedinice Katy Mundorfer« (kako sam piše u *Glazba kao...*, str. 307.) imao priliku doista temeljito istražiti.
2. Ako napjevi nisu u Sentinellinoj arhivi, gdje bi ih trebalo tražiti? Jesu li možda kao zapisi završili, zajedno sa skriptom za postavljanje predstave, u redatelja Kudrjavceva?
3. Jesu li možda na nekoj trećoj adresi, tek privremeno zagubljeni »čekajući« da neki budući istraživač namjerno ili slučajno na njih naiđe?
4. Jesu li, ne daj Bože, nečijim nemarom nepovratno izgubljeni?
5. Ili je, što je najmanje vjerojatna varijanta, autor napjeva netko drugi, a ne Sentinella.

Kako god bilo, uzmemo li realnom pretpostavku o Sentinellinu autorstvu, ovih nekoliko napjeva (uz još nepoznat broj onih za kojima i dalje trebamo tragati) iz jednog, davno u Trogiru izvedenog igrokaza o malom postolarskom šegrtu i njegovim čudnovatim zgodama i nezgodama, djela što je generacijama djece u naslijeđe ostavila naša Ivana Brlić Mažuranić, mogli bi, zajedno sa *Snjeguljicom* i *Pepeljugom* činiti svojevrsan maleni opus scenske glazbe ovog trogirskog glazbenika.

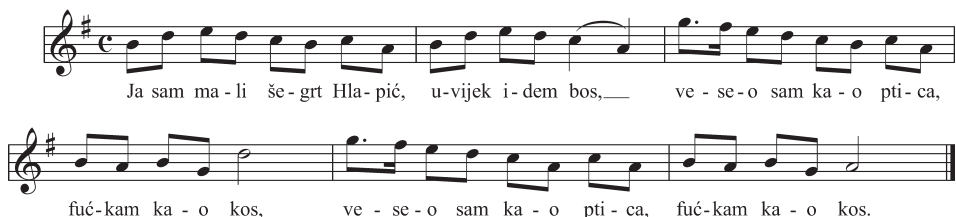

Radničkog kulturno-umjetničkog društva »Kolo«, a prikazan je najprije u Trogiru (3. lipnja 1951.), a kasnije u dugoj turneji širom tadašnje države.

DIO PJESAMA IZ IGROKAZA »ŠEGRT HLAPIĆ«² ODIGRANOG U TROGIRU
1956. U KOJEM SU NASTUPILI UČENICI OSNOVNE ŠKOLE:

Andro Sentinella (1897. – 1970.)

1. HLAPIĆEVA PJESMA (UVOD)

Ja sam ma-li še-grt Hla-pić, u-vijek i-dem bos, ve-se-o sam ka-o pti-ca,
fuć-kam ka-o kos, ve-se-o sam ka-o pti-ca, fuć-kam ka-o kos.

2. NA ISTU MELODIJU IDE I KASNIJI TEKST:

Za večeru majstor ima kobasicu, sos,
a Hlapiću jadnom osta samo dugi nos.

3. GITINA PJESMA

Dje-voj-či-ca ja sam ma-la, a-ko me tko pi-ta
re-ći ću mu jas-no glas-no da se zo-vem Gi-ta.

4. BIJEG HLAPIĆA I GITE

Već se spušta ta-mna noć, ku-da će-te dje-co poč? Nek vam Mje-sec,
Šu-mom svu-da vla-da muk, a-li kad se ja-vi ćuk, zar vam ne-će
zvjez-di-ce o-bas-ja-ju sta-zi-ce, la-ku noć, la-ku noć.
za-stat dah, zar vas ne-će bi-ti strah? La-ku noć, la-ku noć.

5. KOLO (ZAVRŠNA PJESMA SELJAKA)

Baš je dra-go na-ma svi-ma što naš Hla-pić čiz-me i-ma,
aj, haj, haj, sad je kra-đi kraj, aj, haj, haj, ko-lo za-ig-ranj.

² Igrkaz s pjevanjem postavio je književnik Anatolij Kudrjavcev, tada nastavnik Hrvatskog jezika u školi, dok je A. Sentinella predavao Glazbeni odgoj.